

og på grundlag heraf afgive en supplerende redegørelse om udviklingen i strafniveauet om et år.

Man kan altid diskutere, hvornår strafniveauet for denne type sager er tilstrækkelig højt. I en sådan diskussion bør man naturligvis også inddrage en sammenligning med strafniveauet for andre alvorlige forbrydelser. Efter min opfattelse har vi med den seneste strafsikringslov lagt op til et niveau, der på passende måde afspejler disse forbryderes grovhed og den krænkelse af offerets integritet, som en voldtægt er udtryk for.

Jeg mener derfor også, at vi bør afvente Rigsadvokatens supplerende redegørelse for udviklingen i strafniveauet. Det er rimeligt, at vi giver de seneste lovændringer tid til at virke, før vi eventuelt begynder at overveje yderligere initiativer.

Jeg vil gerne tilføje her, at regeringens klare synspunkt er det, at hvis det viser sig, at strafsikringslovene ikke er slået igennem, som man måtte forvente, er vi naturligvis også indstillede på at se på, hvad der så kan gøres lovgivningsmæssigt for at sikre, at de lovgivningsmæssige strafsikringslove, vi gennemfører her i Folketinget, føres ud i praksis. Men som sagt mener jeg, at det rigtige er, især med de gode resultater, der er på langt de fleste af strafsikringsområderne, at afvente den supplerende redegørelse på det her område af de årsager, jeg har angivet.

Med hensyn til spørgsmålet om minimumsstraf er det jo noget, vi har diskuteret flere gange, og synspunkterne er velkendte. Jeg er fuldstændig klar over, at forslagsstillernes hensigt er at sende et kraftigt signal til domstolene om, at strafniveauet bør hæves, men som jeg allerede tidligere har sagt, er det regeringens opfattelse, at vi bør afvente den supplerende redegørelse, inden vi tager stilling til, om der er behov for at sende et yderligere signal til domstolene.

Jeg vil dog også gerne her, som jeg har gjort det tidligere, fremhæve en meget væsentlig ulempe ved indførelse af minimumsstraffe. Den konkrete strafudmåling er i straffesager overladt til domstolene, og ved at indføre en minimumsstraf afskæres domstolene fra at lægge vægt på individuelle momenter, der i de konkrete sager eventuelt kan tale for en mildere straf end den lovbestemte minimumsstraf. Retten kan dermed blive tvunget til at udmåle en strengere straf, end den ud fra den konkrete sags omstændigheder anser for nødvendigt og rimeligt.

Minimumsstrafferammerne må selvfølgelig kunne få den virkning i praksis, at domstolene i højere grad idømmer betingede straffe eller henfører det strafbare forhold under mildere straffebestemmelser for dermed at opnå det resultat, som i den konkrete sag findes mest rimeligt og formålstjenligt. Indførelse af minimumsstrafferammer vil således i praksis komme til at virke imod hensigten, og regeringen finder derfor som udgangspunkt, at indførelse af minimumsstraffe ikke er vejen frem.

Det, vi i stedet for gjorde, var jo i strafsikringslovsudvalget at gøre meget ud af i bemærkningerne at forklare, hvorledes vi gerne så, at strafsikringslovene faldt ud i praksis. Det synes vi er en bedre og mere fremkommelig vej at gå for at sikre, at de straffe bliver udmålt, som man også gerne ser udmålt i praksis.

Kl. 13.50

Forslaget indeholder i stk. 3 en mulighed for livstidsstraf, hvis offeret ved forbrydelsen eller som direkte eller indirekte følge af denne afgår ved døden eller får betydelig skade på legeme eller helbred, herunder bliver påført en seksuelt overførbart sygdom.

Jeg vil i den forbindelse gerne minde om, at der jo ikke efter de gældende regler er noget til hinder for at straffe for drab, samtidig med at der straffes for voldtægt. Tilsvarende kan der efter straffelovens § 252, stk. 2, straffes med fængsel i op til 8 år, hvis en person på hensynsløs måde forvolder fare for, at nogen smittes med en livstruende og uhelbredelig sygdom. Straffes der i samme sag for flere lovovertrædelser, har domstolene endvidere mulighed for at gå ud over den strengeste af strafferammerne med indtil det halve, altså med 50 pct. oveni.

Efter regeringens opfattelse giver de gældende regler i straffeloven domstolene tilstrækkelig mulighed for i de tilfælde, hvor der efter lovforlaget skulle indføres livstidsstraf i strafferammen, at udmåle en passende straf, der i fornødent omfang tager hensyn til eventuelle skærpende omstændigheder.

Endelig er der spørgsmålet om kriminalisering af såkaldt uagtsom voldtægt. Også det spørgsmål har været overvejet flere gange tidligere. Man er hver gang nået frem til, at uagtsomhed på dette område ikke bør kriminaliseres.

Indledningsvis vil jeg sige, at det i en vis forstand kan være vanskeligt at forestille sig en uagtsom voldtægt i praksis. Det centrale element i voldtægtsforbrydelsen er jo, at gernings-